

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 2. Solvitur objecto petita à lapsu Liberii, & gestis Synodorum
Ariminensis & Seleuciensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83614)

prolato à supremo Ecclesiæ pastore, cui à Christo munus fideles omnes in vera fide confirmandi collatum est; adeoque collata est novitates omnes pro scribendi auctoritas? Atqui iudicium in materia fidei à Summo Pontifice prolaturum, & à particulari Romana Ecclesiâ receptum, hoc ipso iudicium est infallibiliter verum & rectum. Ergo, &c.

Prob. min. Nam iudicium in materia fidei à Summo Pontifice prolaturum, & à particulari Romana Ecclesiâ receptum, non magis potest in sensu composito huius acceptationis falsum esse, & fidei dissonum, quam potest ipsa particularis Ecclesiâ Romana aliquid quod heterodoxum est recipere ut orthodoxum, vel aliquid quod orthodoxum, est repudiare ut heterodoxum. Atqui neutrum potest particularis Ecclesiâ Romana; cum enim sit unitatis centrum, ad quod omnes aliæ Ecclesiæ particulares, quæ cum ea universalem Ecclesiâ constituunt, convenire debent, profitendo scilicet eandem illam fidem, quam ipsa profiteretur, non potest à recta fide deficere, atque ita aliquid heterodoxum ut orthodoxum recipere, vel aliquid orthodoxum ut heterodoxum repudiare nullatenus potest. Sed de hoc jam alias suo loco fusè disputatum est. Ergo iudicium in materia fidei à Summo Pontifice prolaturum, & à particulari Romana Ecclesiâ receptum, nullatenus potest falsum esse, & fidei dissonum in sensu composito huius acceptationis, adeoque in sensu composito huius acceptationis, seu, quod idem est, hac supposita acceptatione, infallibiliter verum est, & fidei consonum, præciso omni consensu, &c.

Porro iudicium in materia fidei à Summo Pontifice prolaturum recipitur à particulari Romana Ecclesiâ, hoc ipso quod recipitur à Collegio Cardinalium Romæ degentium. Cardinales enim Romæ degentes particularem Ecclesiâ Romanam repræsentant in ordine ad acceptandum vel non acceptandum decretum pontificium. Hinc fit

COROLLARIUM I.

Iudicium in materia fidei, quod à Summo Pontifice profertur in frequenti conventu Cardinalium iudicio consentientium, est iudicium finale & irrevocabile.

Ratio est, quia est iudicium supremi pastoris, in ipsa sui prolatione ab ea Ecclesiâ, quæ centrum unitatis est, adeoque in rebus ad fidem pertinentibus falli non potest, receptum; ac proinde iudicium est supremi pastoris infallibiliter verum & rectum. Atqui iudicium supremi pastoris infallibiliter verum & rectum, non potest non esse finale, & irrevocabile iudicium. Ergo, &c.

Confirmatur. Omne in materia fidei iudicium Sedis Apostolicæ censeri debet finale & irrevocabile. Atqui iudicium in materia fidei prolaturum à Summo Pontifice in conventu frequenti Cardinalium huic iudicio consentientium, est iudicium Sedis Apostolicæ. Ergo censeri debet finale & irrevocabile. Consequens patet.

Prob. i. maj. Nam iudicium in materia fidei latum à primo controversiarum fidei tribunali, censeri debet finale & irrevocabile, si tribunal illud sit in fide infallibile. Pater ex terminis. Atqui Sedes Apostolica est primum controversiarum fidei tribunal, est enim prima Sedes, in qua Petrus in sui successoribus positum sibi à Christo fratres suos, hoc est, universos fideles in vera fide confirmandi munus exercere potest & debet, de insurgentibus fidei controversiis iudicium ferendo. Præterea, Sedem Apostolicam esse in fide infallibilem, satis probat unanimis Doctorum omnium Catholicorum consensus. Ergo, &c.

Prob. 2. min. ex vulgatissimo S. Augustini testimonio serm. 2. de verbis Apostoli; ubi ait: *Jam de hac causa duo Concilia missa sunt ad Sedem Apostolicam, inde etiam rescripta venerunt, causa finita est.* Nam iudicium illud, quod dicit S. Doctor finitam fuisse causam Pelagii, continebatur rescriptis Innocentii Pontificis ad præfules Africanos, ut patet ex his S. Do-

Simonnet Theol. Tom. II.

ctoris verbis: *Inde rescripta venerunt*; quibus scilicet causa finita est. Sed iudicium quod rescriptis illis continebatur, latum erat ab ipso Pontifice, ut ex rescriptorum lectione clarum est, nec latum erat à Pontifice, nisi post sufficientem consultationem, & diligens veritatis examen tum Clero Romano initum, adeoque à Pontifice, consilio & suffragante Clero Romano, latum erat. Ergo iudicium illud, quod dicit S. Doctor finitam fuisse causam Pelagii: iudicium erat à Romano Pontifice, consilio & suffragante Clero Romano, latum, adeoque S. Doctor per Sedis Apostolicæ iudicium, intellexit iudicium latum à Romano Pontifice, &c. Sed de hoc adhuc infra.

COROLLARIUM II.

Iudicium in materia fidei, quod à Summo Pontifice profertur in frequenti conventu Cardinalium huic iudicio suffragantium, & postea Episcoporum toto orbe dispersorum pluralitate expresso vel tacito consensu receptum, duplici nititur infallibilitate; infallibilitate scilicet particularis Ecclesiæ Romanæ, & infallibilitate corporis pastoralis.

Pater ex dictis hætenus. Porro quamvis prima infallibilitas non videatur intendi per secundam, quia hoc ipso quod Christus voluit particularem Ecclesiâ Romanam esse unitatis centrum, sine quo rectam fidem tenente subsistere non potest universalis Ecclesiâ, quam idem Christus vult perpetuè durare usque ad consummationem sæculi; tam impossibile est particularem Ecclesiâ Romanam à recta fide deficere, quam perire universalem Ecclesiâ. Secunda tamen infallibilitas superflua dici non potest; plurimum enim non solum ad fideles in vera fide confirmandos, verum etiam ad frangendam novatorum contumaciam conducere potest & conducit tam in Concilio generali, quam extra illud.

ARTICULUS II.

Solvitur obiectio petita à lapsu Liberii, & gestis Synodorum Ariminensis & Seleuciensis.

Ob. 1. Malè dicitur infallibilitatem corpori pastoralis à Christo concessam, inveniri in pluralitate Episcoporum, sive in Concilio generali, sive extra illud. Ergo, &c. *Probabis ant.* Nam contingere potest, ut à recta fide deficiat pluralitas Episcoporum, & aliquando contigit, ut Episcoporum pluralitas à recta fide deficeret. R. nos infallibilitatem corpori pastoralis concessam non ponere in pluralitate Episcoporum præcisè sumpta, sed in pluralitate Episcoporum, Romano Pontifici corporis pastoralis capiti conjuncta, eique consentiente; dicimusque fieri non posse, ut pluralitas Episcoporum cum Romano Pontifice erret in fide, adeoque supremam & infallibilem in decidendis fidei controversiis auctoritatem corporis pastoralis exerceri posse, & re ipsa exerceri per Romanum Pontificem, & pluralitatem Episcoporum ei consentientem.

Ad 1. part. probationis R. dist. Contingere potest, ut à recta fide deficiat pluralitas Episcoporum, dissentiendo à Romano Pontifice; transeat. Dico, transeat, quia hoc gratis asseritur, nec ullatenus suaderi potest: imò verò contrarium, nempe contingere non posse, ut tanto schismate scindatur Ecclesiâ Christi, sufficientissime probatur ex his verbis, *Porta inferi non prevalebunt adversus eam*: & ex eo quod hæc Christi Ecclesiâ non possit non esse catholica. Contingere potest, ut à recta fide deficiat pluralitas Episcoporum, consentiendo Romano Pontifici, N. Hoc enim evidenter repugnat Christo dicenti: *Eccce ego vobiscum sum omnibus diebus usque ad consummationem sæculi*: supple, non solum ne totum corpus pastorale, sed etiam ne membrorum ejus major pars cum suo capite à recta fide deficiat: quia si contingeret corpus pastorale in suo capite & majori parte membrorum suorum à recta fide deficere, periret Ecclesiâ, quia defineret esse catholica. Præterea, à recta fide necessariò deficeret universi-

ras ovium: simplices enim fideles cum eis ocellula sit via discussionis & examinis in materia fidei, in rebus ad fidem pertinentibus majori auctoritati tenentur sese submittere; qualem esse pluralitatis Episcoporum Summo Pontifici adherentis auctoritatem, nemo catholicus ambigit.

Ad 2. part. prob. R. neg. Falsissimum enim est, quod aliquando contingerit, pluralitatem Episcoporum aut cum Romano Pontifice, aut etiam sine illo à recta fide deficere.

Dices. Imperante Constantio, & persequente Ecclesiam, Concilium Ariminense quadringentorum Episcoporum, & Seleuciense Episcoporum centum & sexaginta una cum Liberio Papa consenserunt in Arianismum. Ergo aliquando Episcoporum pluralitas una cum Romano Pontifice à recta fide defecit. R. in hac instantia confundi omnia, eamque mendacis scelerare; nec tamen ex antecedente admissio quidquam contra nos secuturum.

Itaque quantum attinet ad Liberium, dico, 1. imperitè & calumniosè dici, quod in Arianismum consenserit. Lapsus quidem est Liberius ex impotentia recuperandæ Sedis desiderio, sed lapsus est, in Athanasii condemnationem consentiendo, & communicando cum Ursacio & Valente Arianis Episcopis, non verò Ariana impietati suffragando: primam enim Sirmensem formulam, quam in catholico sensu exponit Hilarius, non secundam, quæ Ariana est, & subscripsit: imò sub ipsius Constantii oculis eos qui Filium Patri secundum substantiam & per omnia similem esse non confiterentur, condemnavit, & condemnando damnavit Ariana hæresim; nec ullo pacto ab Imperatore, quamvis exilii radio fractus, adduci potuit, ut *omousii* vocabulum proferberet.

Dico 2. falsè asseri, vel supponi, quod Liberii lapsus eodem illo tempore contingerit, quo contigit lapsus Synodi Ariminensis: antequam enim ageretur hæc Synodus, jam ab aliquot mensibus Liberius reversus erat Romam, ibique, sed recuperata, statim pro Nicæna fide bellum Arianis indixerat; tantumque abest, ut cum Ariminensi Synodo nomen Arianae factioni dederit, ut è contra quæ perperam Arimini gesta fuerant, sine mora reprobaret & resciderit, atque Episcopos, qui per vim & dolum ad subscribendam Nicensem formulam fuerant inducti, ad palinodiam, imperata illis Nicæna formulæ subscriptione, coegerit. Vide tom. 2. pag. 139. & seq.

Quantum attinet ad Ariminense Concilium, 1. S. Athanasius in sua ad Africanos epistola scribit, Episcopos catholicos Ariminum convenisse numero ferme ducentos; nec plures adfuisse, validè confirmatur ex eo quod in eadem epistola S. Athanasius Ariminensi Synodo Nicænam opponens, hanc vocet magnam Synodum, & vim faciat in numero trecentorum & septemdecim Episcoporum, qui Nicænae adfuerant. 2. Falsum est, quod Ariminensis Synodi Patres in Arianismum consenserint: nam si consenserunt, vel quia Valentem & alios, qui aderant, Episcopos Arianos in communionem suam receperunt, vel quia subscripserunt Nicensem formulam, in qua Filius præcisè dicebatur similis Patri secundum Scripturas, & *usie* vocabulum proscribebatur. Neutrum dici potest.

Non primum: Arianos enim Episcopos in communionem suam recipere Patres Ariminenses, non quia ipsi facti erant Arianæ, sed quia Episcopos illos aut nunquam animo fuisse Arianos, aut certe ad veram fidem sincerè conversos esse existimabant. Non etiam secundum: nam formula Nicensis erat in sensu obvio catholica, quamvis facillè posset detorqueri in sensum hæreticum, præsertim postquam in ea repudiatum erat *usie* vocabulum: unde potuit quidem tam hæretico animo, quam catholico subscribi: at quod catholico animo, non hæretico, vel, si vis, quod in sensu catholico, non in hæretico scripta fuerit à Patribus Ariminensibus, manifestum sit ex iis quæ proximè ante subscriptionem gesta sunt in Synodo. Vide tom. 2. pag. 129.

At inquit. Patres Ariminenses cum Arianis Episcopis proscripserunt nomen *usie*, seu substantiæ. R. proscripsisse quidem, & in eo graviter peccasse, quod proscripserint; & proscribendo, Nicænam fidem abiecit, non sine gravi scandalo videri sua culpa potuerint hominibus, eorum quæ in Synodo gesta fuerant, ignaris. At non ex eodem affectu proscripserunt, ex quo Arianæ Episcopi: hi enim proscripserunt ex affectu hæresis Arianae, ad quam perimendam vel solum *omousii* vocabulum satis erat: illi verò ex affectu paucis & concordia Orientalibus inter & Occidentales Ecclesias conciliandæ, & quia aliunde judicabant, quod verum erat; veritatem catholicam, cui erant addictissimi, sine vocabulo *usie* teneri & defendi posse. Vide tom. 2. pag. 301. & seq.

Quantum ad Seleuciensem Synodum attinet, 1. ex centum & sexaginta Episcopis qui Seleuciam conveniunt, teste S. Hilario qui aderat, novemdecim tantum reperti sunt Arianæ, inter quos Antesignani locum obtinebat Acacius, quique Filium Patri dissimilem dixerint; reliqui verò partim *Omousiani*, partim *omousiani* erant; ei quidem centum & quinque, & illi proinde, qui omnes erant Egyptii, triginta sex. Porro *Omousiani*, qui reliquis numero superiores erant, quanquam Filium Patri *omousion* dicere renuerent, seu, quod idem est, respuerent *omousii* vocabulum, causas illud non nisi rebus corporeis & mutabilibus attribui posse, nihilominus rectè sentiebant de divinitate Filii: dicebant enim illum Patri *omousion*, quæ vox *omousio* æquivalet. Vide tom. 2. pag. 130. 184. 255. & seq.

2. Acacianis *omousion* pariter & *omousion* à Synodo damnari volentibus constanter resistere *Omousiani* Episcopi, qui formulam Antiochenam, in qua Filius dicebatur *Deitatis, substantiæ, voluntatis, potentie, & glorie Patris absque omni dissimilitudine imago immutabilis & inalterabilis*, recipere nolentibus, anathema dixere, formulam Arianae ab Acacio fabricatum explodere, unam Antiochenam formulam ratam esse debere, pronunciare, eamque subscribere omnes. Quo facto ita Nicænam Symbolum prætermiserunt, & tacite respuerunt, ut tamen ab eorum, qui Filium creaturam dicebant, blasphemiam essent alienissimi. Ex his autem apparet, quàm falsè dicatur, in Seleuciensi Synodo centum & sexaginta, qui adfuerunt Episcopos, in Arianismum consensisse; cum è contra ex illis centum & quadraginta pro Verbi divinitate steterint. Vide tom. 2. pag. 130. & seq.

Denique permisso toto antecedente. R. neg. conseq. Nam ex eo quod quadringenti, vel etiam, ut volebant Julianus Pelagianus Episcopus, sexcenti Episcopi in Ariminensi Synodo, & in Seleuciensi centum & sexaginta, in Arianismum consensissent, minime sequeretur Episcoporum majorem numerum à recta fide defecisse sub Constantio; nam eo tempore plura erant in Ecclesia Episcoporum millia; imò jam ab eo tempore quo Donatistarum schisma exortum est, vel etiam ante tempus illud, plura millia Episcoporum numerabat Ecclesia, teste S. Augustino lib. 3. contra Cresconium cap. 3. ubi sic loquitur, & urget Donatistas: *Proinde si omnino jam credendum sit quinquaginta Episcopis Orientalium id esse visum quod septuaginta Afris vel aliquando etiam pluribus contra tot millia Episcoporum, quibus hic error in toto orbe displicuit, cur non potius, &c.* Quibus verbis aperte significat, plura fuisse tunc temporis, quàm duo Episcoporum millia; non enim duo tantum millia vocasset, aut etiam vocare potuisset tot millia.

Numerus igitur Episcoporum ab exordio Ecclesiæ ad exordium Ichismatis Donatistarum creverat ad tria saltem quatuorve millia, & hunc numerum sub Constantino Imperatore christianissimo, aut filio ejus Constantio, qui, quamvis ex errore faveret Arianis, humanus erat Princeps, & christiano nomini amicissimus, esse diminutum, credere stultum esset: imò verò multum crevisse, par est credere. Certe anno 431. hoc est, ab Ariminensi & Seleuciensi Synodis septuagesimo primo, seu Episcoporum millia numerabat S. Dalmatius: sic

sic enim pro Synodo Ephesina Imperatorem interpellans, eum alloquebatur, tom. 3. conc. pag. 754. *Sex millia ne Episcoporum audire mavis, an unum hominem, eumque impium?*

ARTICULUS III.

Solvitur obiectio petita à facto Honorii.

Obj. Honorio dogmata hæreticorum fidelibus proponenti ut verum fidei dogma, omnes ferme Episcopi tacite vel expresse consenserunt. Ergo malè dicitur pluralitatem Episcoporum cum Romano Pontifice vera fide deficere non posse, etiam extra Concilium generale. *Probabis aut.* 1. Honorius, Heraclio imperante, ad Sergium Constantinopolitanum Patriarcham Monachelitam scripsit litteras, quibus Monachelitarum placita confirmabat, expresse asserendo unam Christi voluntatem, & prohibendo dictionem duarum in Christo voluntatum. 2. Nullus in Occidente Episcopus palam restitit litteris illis, quandiu vixit Honorius. 3. Litteras illas expresse consensu receperunt tres Orientis Patriarchatus, Constantinopolitanus scilicet, Alexandrinus, & Antiochenus. 4. denique, unus aut pene unus Sophronius Patriarcha Hierosolymitanus, contra illas Honorii litteras aperte reclamavit.

R. neg. ant. in quo mala fide supponitur ab Honorio editum esse solemne aliquod decretum, Ecclesiæ universæ proponendum, quod insigniter falsum est: nam Honorii litteræ vel in Synodo Episcoporum, vel saltem consensu & suffragante Clero Romana, conscriptæ fuissent, si quid in illis pro universa Ecclesiâ decernere voluisset Honorius. At neutrum dici potest. Non primum, ut testis est Honorius ipse in sua epistola, ubi ait, neque unam neque duas in Christo operationes esse dicendas, quia utrum dicendum sit, nondum in aliqua Synodo examinatum est & definitum. *Non oportet*, inquit tom. 6. Conc. pag. 932. *ad dogmata hæc Ecclesiastica retorquere, quæ neque synodales apices super hoc examinautes, neque auctoritates canonice visa sunt examinasse, ut unam vel duas energias aliquis præsumat Christi Dei predicare.*

Non etiam secundum, ut probatur 1. ex epistola S. Maximi martyris ad Marinum presbyterum, ubi refert, tom. 5. CC. p. 1765. Anastasium Abbatem, cum primarios Ecclesiæ Romanæ viros percontaretur, *cujus rei gratia in Honorii ad Sergium epistola, vel qualiter inserta fuerit una voluntas, invenisse hesitantes in hoc*, quod manifestum indicium est, illos hujus epistolæ minime participes fuisse. 2. Ex eo quod Heraclii Ecthesim, unius vel duarum operationum dictiones prohibentem, ubi primum Romam delata est, reprobat Clerus Romanus, cujus principes eam ob causam in exilium pulsi sunt, & ab Imperatoris satellitibus graviter vexati. Quo facto satis superque ostenditur, Honorii ad Sergium epistolæ neminem Romæ, quoad Honorius superstes fuit, præter Honorium ipsum & Amanuensem ejus consensum fuisse, quod amplius adhuc confirmatur ex eo quod, publicata Honorii aliquantò post ejus obitum epistola, à Joanne IV. mediato ejus successore solus Amanuensis ille iustus fuerit, quo sensu unam Christi voluntatem in dicta epistola scripsisset, exponere, ut colligitur ex disputatione S. Maximi cum Pyrrho, quæ extat in tom. 5. Conc. Vide pag. 1813. & 1616.

Ad primam partem prob. ant. R. Honorium in sua ad Sergium epistola posuisse unam Christi voluntatem, non ut Christo solam voluntatem divinam attribueret, sed ut à Christo excluderet duas voluntates humanas contrarias. Voluntatem in Christo dixit Honorius, non unam simpliciter, sed unam humanam, nempe voluntatem spiritus, & dixit contra eos, quos scripserat Sergius duas in Christo ponere voluntates humanas, invicem reluctantes, nempe voluntatem spiritus, & voluntatem carnis; hoc est, ut nos loquimur, contra eos, quos Sergius scrip-

Simonnet Theol. Tom. II.

serat Christo præter appetitum rationalem, concupiscentiæ fomitem attribuere.

Patet 1. ex Joanne Abbate qui hanc Honorii epistolam ex ipsius persona scripserat, quique totum Occidentem fide sua, aliisque virtutibus illustravit, ut testatur S. Maximus in sua cum Pyrrho disputatione, tom. 5. CC. p. 1813. Hic autem Joannes, olim apud Honorium Amanuensis, officio functus, & dicte epistolæ conscriptor, de ea ad Constantinum Imperatorem iussu Joannis Papæ IV. scribens, sic loquebatur, tom. 5. Conc. p. 1816. *Unam voluntatem diximus in Domino, non divinitatis ejus & humanitatis, sed humanitatis solius: cum enim Sergius scripsisset, quod quidam duas voluntates in Christo contrarias dicerent, diximus Christum non duas voluntates contrarias habuisse, carnis, inquam, & spiritus, sicut nos habemus post peccatum, sed unam tantum, quæ naturaliter humanitatem ejus signabat.*

Hic autem Joannem Abbatem non mentiri, & germanum exponere sensum epistolæ, ex ipsius epistolæ contextu facile demonstrari potest: sic enim habet, tom. 6. Conc. pag. 929. *Unde & unam voluntatem faciemur Domini nostri Jesu Christi, quia profecto à divinitate assumpta est nostra natura, non (originalis) culpa, illa profecto (natura) quæ ante peccatum creata est (in statu innocentie, in quo caro spiritui, sicut & spiritus Deo perfecte suberat) non quæ post (Adami) prævaricationem (qua Adamus se ipsum & posterum suum originalis integritatis dono spoliavit) vitiatæ per fomitem concupiscentiæ. Tale autem rationum ad hoc pertinere manifestum est, ut à Christo non voluntas spiritus, sed voluntas carnis, non appetitus rationalis, sed sola appetitus materialis rebellio excludatur, adeoque ab eo removeatur, non voluntas humana, sed voluntatum humanarum invicem reluctantium contrarietas, quæ effectus est culpæ originalis, quam non assumpsit divinitas.*

Patet 2. ex apologia, quam pro Honorio ad Constantinum Imperatorem Heraclii filium misit Joannes IV. Honorii post Severinum successor. In hac autem apologia expositionem nostram probans, sic ait, tom. 5. Conc. pp. 1760. & 1761. *Secundum hunc igitur modum jam dictus decessor noster (Honorius) prænominato Sergio patriarcha percontanti scripsisse dignoscitur, quia in Salvatore nostro duas voluntates contrarias, id est, in membris ipsius, penitus non consuevit, quoniam nihil vitii traxit ex prævaricatione primi hominis: Et inferius: Prædictus ergo decessor meus docens de mysterio incarnationis Christi, dicebat non fuisse in eo, sicut in nobis peccatoribus, mentis & carnis contrarias voluntates.*

Ad id quod additur, Honorium prohibere dictionem duarum operationum in Christo, *R. 1.* privatas fuisse Honorii ad Sergium litteras, ut ex supra dictis manifestum est. Quod autem Honorius privatis litteris aliquid pro universa Ecclesiâ præcipere vel prohibere intenderit, asserere satis ineptum est. Sergius privatis litteris Honorium (neque enim synodica fuit Sergii ad Honorium epistola) consuluit. Honorius vicissim privatis litteris Sergio respondit, exposuitque quid sibi privato videretur satis ad sedandas turbas illas, quas ex dictionibus unius operationis & duarum operationum in Oriente exortas esse scripserat Sergius, ab utraque videlicet dictione pariter abstinendum esse, donec aliud in aliqua Synodo statueretur; quoniam veritas catholica verbis duarum operationum dictioni æquivalentibus sufficienter exprimi & defendi poterat. Sed

Dato quod pro universa Ecclesiâ prohibuerit dictionem duarum operationum cum dictione unius operationis, *R. 2.* prohibuisse ex affectu pacis & concordie inter Orientales Ecclesias conciliandæ, non verò ex affectu stabiliendi Monothelismi: simul enim expresse voluit ut catholicum dogma verbis duarum operationum dictioni æquipollentibus exprimeretur atque defenderetur. Patet ex ejus epist. quam his concludit verbis, tom. 6. Conc. pag. 933. *Horantes vos, ut unius vel gemina novæ vocis inductum operationis vocabulum*

C c 4 *ausu.*